

Учител

Един Учител има в света! Един е Учителят, който носи истинското знание. Той има много проявления в живота, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговата проява, едновременно с това ще намери и себе си. Закон е - като намериш единя Учител, като намериш Бога, ще намериш и себе си. Ада видиш Бога, да видиш и себе си, това е най-

свещеният момент в живота. За този именно момент човек живее.

Учител в света може да бъде само Бог. И когато Христос казва на учениците Си: „Един е вашият Отец“, той подразбира великия, единия Учител. Учителят - това е Бащата. Бог се превръща в Баща и взима известно отношение към нас, по закона на Мъдростта. Ето защо под Учител, в универсален смисъл

на думата, ние подразбираме великата Божия Мъдрост, която внася истинското знание в света, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и импулси в живота.

Един е великият Учител в света, макар и много да са неговите проявления.

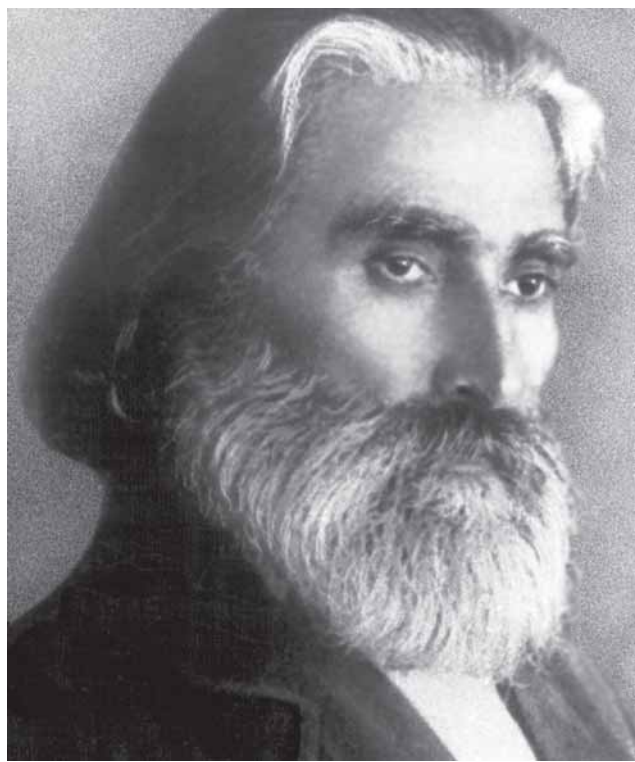
Христос казва: „Аз не дойдох в света да сторя моята воля, а волята на

Оногова, Който ме е проводил.“ Всеки истински Учител, всеки Помазаник Божи е изпратен със специална мисия на Земята. И така, както човешките закони, които са в края на краищата отражения на законите в духовния свят, изискват от обикновените преподаватели известен ценз, за да могат да встъпят в длъжност, така е и в духовния свят.

продължава на стр. 2

Спомен от младежките години на Учителя

За ученическите години на Петър Дънов в град Свищов разказва Гавраил Душков: „Дънов беше с две години по-голям от мене. Беше в по-горен клас: аз - в четвърти, а той - в шести клас. Имахме възможност да бъдем заедно, да се срещаме и беседваме. Той беше убеден трезвеник и разпален пропагандатор против пиенето и тютюнопушенето. И той не само на думи проповядваше, но агитираше и убеждаваше с примери и доводи. Беше вегетарианец. Спомням си го като сега - среден на ръст, с буйни тъмни коси, пронизателни очи и високо чело. Лицето му беше чисто и дори прозрачно като на девойка. Беше скромнен и тих. Но като

започваха разискванията, той се оживяваше, вземаше пръв думата и говореше, говореше. Личеше си още от пръв поглед, че насреща ни има един действително надраснал годините си млад човек, пълен със знания, омърдял преди време, високо интелигентен и начетен. Учителите го наричаха „енциклопедия“, а за нас той беше истински мъдрец. Беше изчел всички книги в училищната библиотека и свищовското читалище, което има славата на първото читалище в България.

Често в разговор се питахме един друг кой какво чете, какво го интересува. Показа се, че Петър Дънов чете всичко, интересува се от раз-

лични клонове на науката. Той владееше руски, английски, френски, немски език като матерния си език. Когато го питахме как и откъде, той се усмихваше: „Сам ги изучавам.“ - „А кога?“ - „Вечерите за какво са?“ - отговаряше той.

Любопитно ни беше как си разпределя времето. Показа се и тук, че той използва цялото си свободно време извън училище изключително в четене. Четеше в училище, четеше в читалище, в библиотеката, у дома, дори по улицата и планината, когато отиваше на излети. Интересувахе го художествената литература, наши и чужди класици, съвременни писатели, философия и медицина, право и ар-

хеология, история и география, дори метеорология и математика. И знаеше извънредно много, разясняваше ни, когато ставаше дума или поставяхме въпроси. Дори учителите го слушаха с отворена уста, възхищаваха се от неговите знания, сочеха го за пример. А Петър Дънов наистина беше образец във всяко отношение, високо нравствен и етичен.

Много ни беше интересно, когато разбрахме, че той изучава санскритски език и различните философски течения. За първи път от него научихме за съществуването на индийските йоги и чухме подробности за тяхното тайнствено учение.

продължава на стр. 2

Началото на пътя

„...Не си ли се научил още да познаваш кога присъства Господ при теб? Ако не си научил бележите, нека ти кажа. То не е в някоя светла заран на живота ти, нито е в благополучието ти, но в някоя тъмна нощ, когато усещаш болка и страдание и когато усещаш, като че си забравен и отхвърлен от всички - тогава Христос е най-близо до теб, тогава Той идва сам, да те утешава като приятел, като Спасител и добър братко, разбираш ли каква е християнската опитност? Аз ти казвам това, което съм чул и научил от Господа. Дългите страдания и скърби в живота ми, които съм посрещнал от самото си

детинство, ме научиха на моята слабост, и аз казах в душата си перед тая безнадеждност: „Господи, Ти си моя надежда, спасение и сила“. (Цитат от писмо на Учителя до Пеню Киров от 16 септември 1900 г.)

Човешката душа се развива чрез страдания. Те, страданията, ѝ помагат да премине през седемте степени (Учителя дава пояснение за всички степени на развитието на човешката душа в писмо до Пеню Киров от 14 януари 1904 г.) на развитие в пътя ѝ към Бога. Началото на Пътя е трудно и започва с Обръщане и Покаяние (Първата стъпка - Обръщане - е от Бога.

продължава на стр. 4

Юбилейна година

На 29 юни 2009, Петровден, с голям концерт в София - в зала „България“, започна честването на 145-годишнината от рождението на Учителя. То ще продължи през месец юли в София и страната.

Концертът поставил

началото на юбилейните чествания, представи пред обществеността голяма част от музикалното творчество на Учителя. Слушателите имаха възможност да чуят разнообразни изпълнения под диригентството на Георги Стратев.

Изложба за хартиено изкуство

На 5 юни 2009 година в галерия „Арт Алея“ в София се откри първата международна изложба за хартиено изкуство „Аматерас“. Тя е организирана от студио „Аматерас“, представлявано от мен и от Тодор Тодоров - скулптор. Аматерас е най-древният символ на Япония - богинята Слънце, закрилица на страната и на кралското семейство и символизираща извечната Япония. Галерията бе специално избрана за домакин, тъй като има политика в културното пространство на страната ни за представяне на нестандартно творчество.

Идеята за това събитие се зароди в мен преди повече от две години. От 2006 година се занимавам с хартия. Събирам екзотични ръчни хартии. През 2006 година отидох

във Финландия на курс. Музеят „Нели Марка“, в който работех там, бе сред гората. Беше като в приказките - всичко бе живо, одухотворено, и творенията ни бяха плод на естествения живот - живот, недокоснат от човешката ръка. Хартията сама ми проговори. Гората поиска от мен да участвам в осъществяване на идеята как да имаме хартия, без да нарушаваме природния баланс. Хартията е носител на духа на страната, от която идва. Ръчните хартии са плод на съприкосновението на човека и растението. Финландия е единствената страна, която обръща внимание на всяко дърво и там стават национални протести, ако трябва да се изсече растителна площ, за да се построи сграда.

продължава на стр. 8

Учител

от стр. 1

Може да бъде Учител само онзи, който е осенен и помазан от Божия Дух. Който не е осенен от Божия Дух, няма право да учителства. Защото ще престъпи Божествения закон.

Не мислете, че Учителите не са се учили. Те са минали школите на физическия, духовен и Божествен свят и са имали откровението на целия Космос. Те познават вътрешните закони на Природата, познават устройството на света, познават устройството на човека, неговия път на развитие и великото му предназначение. Те познават онези строго определени отношения между неговия дух и душа, между неговия ум и сърце.

Но вие ще попитате: „Как можем да познаем един Учител?“ Познаването на Учителя е чисто духовен процес. Учителят не може да се яви на физическия свят като завършен акт. Той не може да дойде и като някакво външно явление в живота. Учителят идва като вътрешна, разумна проява в човека. Затова отвътре става познаването на Учителя - в душата на ученика. Мнозина възприемат известни мисли по внушение и мислят, че това е техният учител, който им говори отвътре. Има обаче граматна разлика между вътрешния говор на Учителя и внушението. Внушението е един акт на насилие. Говорът на Учителя е свободен акт. И затова, когато Учителят говори отвътре, ученикът се вдъхновява. Ала и когато Учителят говори отвън, чрез думите на някой език, неговият говор има определени качества. Учителят употребява всяка дума на мястото ѝ. Той знае: защо е употребил една дума и какво въздействие ще произведат нейните трептения.

Учител е само онзи, у когото няма никакво насилие. Той е силен, но не упражнява насилие. Учител е само онзи, у когото няма никаква лъжа. Неговата възвишена разумност изключва всякаква лъжа. Учител е само онзи, у когото няма никакво зло. Неговата доброта изключва всякаква лъжа. Учител е само онзи, у когото няма никакво насилие. Той е силен, но не упражнява насилие. Учител е само онзи, у когото няма никаква лъжа. Неговата възвишена разумност изключва всякаква лъжа. Учител е само онзи, у когото няма никакво зло. Неговата доброта изключва всякаква лъжа.

Щом у някой човек има насилие, лъжа и зло, той не е Учител, той е ученик. Това е най-простото и най-достъпно определение за учител и ученик.

Присъствието на Учителя се познава по това, че той дава живот, светлина и свобода. Защото Учител е само онзи, който живее и работи по законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Който Учителят, в истински

смисъл на думата, е съвършен човек. В него няма нито сянка от колебание, двоумение или неверие.

Само Учителят може, с право, да се нарече велик и мощен човек, защото неговият живот има отражение в целия Космос.

Учителството подразбира един процес на висше самосъзнание. Трябва да се извърши един чисто духовен процес между Учителя и ученика. Необходимо е при това, пълно съзнание за задачата, която те имат да изпълнят. В случая трябва да съществува такава пълна обмяна между Учител и ученик, каквато съществува между детето и майката в нейната утроба. И както човешкият дух работи в утробата на майката, за да изгради тялото на детето, както той се учи при този процес, взимайки участие в работата, която върши духът на майката, така и Учителят и ученикът трябва да работят едновременно с помощта на Божествения Дух, за да изградят духовното тяло на ученика - неговото вечно жилище.

Ето защо да бъдеш Учител, това ще рече да раждаш духовно. В този смисъл на думата се говори в Писанието за „раждане“ на мъже от мъже. Мъжът трябва да ражда, сиреч да бъде добър Учител.

И първото нещо, което трябва да направи Учителят, е да разкрие на ученика духовния, невидим дотогава за него свят. Ясно е тогава, каква деликатна и отговорна работа е да бъдеш духовен Учител. Затова Христос се обръща към своите ученици и им казва: „Не се наричайте учители!“ Ако някой си позволи самоволно да учителства и осакати духовно някои души, ще отговаря пред великия закон. Великият закон е благ, но и справедлив. Всички самозвани учители биват хвърлени в затвор, и след като излежат своето наказание, чак тогава ще поемат правия път на своето развитие. А знаете ли колко хиляди години са потребни за това?

Да ви припомним ли случая с Мойсей? Мойсей се е учил при най-добрите учители в Египет. Учил е дълго време и е минал през известна школа. И наистина чудесата, които той е направил пред фараона, показват, че той е имал известни знания. Но заради една постъпка - убийството на египтянина, абсолютно забранена за един ученик на Бялото братство, той трябваше да отиде на уединение цели четиридесет години в пустинята, за

да изкупи своя грях. За едно убийство, той трябваше да учи и изкупва цели четиридесет години. Чак след това той получи ново посвещение. Като ви напомням голямата отговорност, която има един посветен за една направена грешка, искам да ви наведе на мисълта, колко голяма отговорност поемат онези самозвани учители, които осакатяват човешките души.

Ще ме попитате сега как се познават истинските учители от лъжеучителите, как се познават учителите на Бялото братство от тези на Черното?

Учителят на Черното братство не познава Истината и поради това обръща внимание на външността. Той се облича в най-хубави дрехи, носи най-скъпи украшения и накити и си слага пръстени, обсипани с брилянти. Той казва на учениците си: „Само мен ще слушате, само в мен ще намерите истината.“

Учителят на Бялото братство се облича скромно, но винаги чисто и спретнато. Той не носи пръстени и украшения. На учениците си казва: „Не очаквайте много от мен!“ За да не изпадне ученикът в заблуда, той иска да го накара сам да изпита чистотата на своя Учител, сам да намери неговите вътрешни богатства, да види не външния, а вътрешния му блясък. При това, Учителят на Бялото братство не ограничава учениците си, а им дава пълна свобода.

Учителят на Бялото братство, учителят на Истината носи със Себе си три неща: свобода за душата, светлина за ума и чистота за сърцето. Лъжеучителят носи със себе си робство за душата, тъмнина за ума и опорочаване за сърцето.

За да имате обаче пълна представа за Учителите, ще ви кажа, че има и друга една категория учители - Великите Учители на Всемирното братство, които познават методите и на едините, и на другите и регулират тяхната дейност.

Идването на един Учител на Земята е разумен акт на цялата Жива Природа. За да се прояви един велик Учител, трябва всички разумни души да се съберат на едно място. При това на Земята също трябва да се подготвят съответните условия за неговото идване. Само за да набележа бегло пътя, по който тези условия се създават, ще кажа: трябва да се родят двама гениални хора, за да се роди един светия - в смисъла, който Живата Природа придава на тези думи. А за да се яви

един велик Учител, трябва да се родят десет светии. Ясно е тогава, защо Учителят, който е една колективна единица, отразява живота на целия Космос и защо неговият живот, от своя страна, има отражение в целия Космос.

Преди две хиляди години един богат момък зададе на Христа следния въпрос: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ „Учителю благи!“ На български език няма думи по-съдържателни думи с по-голяма мелодичност и хармония от тези две думи. Много се изисква от един ученик,

за да разбере дълбокия им смисъл. Думата „учител“ на български е издържана във всяко отношение - и в математично, и в кабалистично, и в музикално. „Учителю благи!“ Тези думи съдържат в себе си всичките Божии блага. Те носят в себе си условия за осъществяване на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Те носят в себе си условията за осъществяване на всички добродетели. Тези думи са ключ, с който могат да се отворят вратите, затворени от векове насам. Те представляват магическа формула, силата на която може да се изпита и провери. Вярно се иска за това!

Преди две хиляди години един богат момък зададе на Великия Учител въпроса: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Но отговорът го накара да си отиде с приведена глава. Вдигнете сега главите си, обърнете се към Великия Учител и кажете: „Учителю благи, искам да изпълня закона Ти!“

Само така ще станете ученици на Великия Учител и служители на Живия Бог.

Из книгата „Учителя говори“

Спомен от младежките години на Учителя

от стр. 1

Познаваше всички религиозни учения и живота на техните създатели - Христос, Буда, Конфуций, различните ордени и секти; имаше становище за всяка една поотделно. Говореше за Кант и за Галилей, за Сократ и Платон, за Кропоткин и Плеханов, за Маркс и Енгелс. Познаваше Белински и Добролюбов, Бакунин и Херцен. И ние се удивлявахме как е възможно да се поберат толкова знания в главата на един ученик от 6-7 клас!

Често ние посещавахме театралните представления на госту-

в театралните представления, които организираше нашето училище и играеше централни роли. Обичаше музиката. Владееше няколко инструмента и особено цигулката. Като бъдещи учители-педагози, това беше задължително за всички; Петър Дънов я владееше до виртуозност и участваше в почти всички наши забави и вечеринки със самостоятелно изпълнение. Ние му предричахме бъдеще на безспорен цигулар.

По-късно, когато животът ни раздели, аз завърших в Кюстендил и станах учител, а той - някъде в чужбина завършил няколко факултета.

Завършва училище на 25 юли 1886 г. Идва време, когато юношата Петър Дънов трябва да бъде взет войник, за да отбие военната си служба. През тия години имало един военен закон, според който на всеки 25 000 новобранци се освобождава от военна служба един, ако изтегли билетчето, на което пише „да“. Имало нареждане момчетата от всяко военно окръжие да теглят билети. Имало един билет за пълно освобождаване от военна служба и няколко билета за съкратена военна служба. Петър се явява пред комисията и казва: „Аз ще изтегля билетчето“. Бръква в сандъчето, изважда билета и го показва на комисията. Така той се освобождава от военна служба. След това никога не е викан от военните.

От книгата „Петър Дънов - Учителят, лекителят, пророкът“

НОВ ПОЗДРАВ

Да изпълним Волята Божия!

Бих искала да споделя с вас това, с което по-голямата част от нашата варненска група се запозна и приложи. Учителя ни го е заръчал в лекция пред Общия окултен клас. В книгата „Факти, закони, принципи“, том I, година XXII (1942-1943), в лекцията „Подмладяване“, Учителя казва: „Трябва да измислите едно ново поздравление. Поздравът „Няма Любов като Божията Любов“ вече не е за времето. Какво трябва да бъде новото поздравление? - „Трябва да изпълним Волята Божия!“

Ако има братя и сестри, които знаят защо не е въведен още тогава новият поздрав, да ни пишат чрез вестника. Би било интересно за всички ни да узнаем опитностите на тези от вас, които използват този поздрав - да ни споделят своите чувства и опитности, когато го прилагат. Нека ние заедно решим дошло ли е времето да изпълним Волята Божия. Според мен това е изключително силен и мощен поздрав, който ще внесе нов импулс за работа в общия братски живот. Приложението на новия поздрав ще съдейства на всички нас „да се съединим, да работим и да бъдем съработници на Бога“.

Рая Манчева, Варна

Магическата сила на Любовта

Това беше беседата, която всички приятели получиха като подарък на вълнуващата братска среща в Перник. Всъщност вдъхновението и радостта бяха изпълнили всички присъстващи, а програмата за една неделя време беше посветена на приложението. След наряда изиграхме хармонична Паневритмия под звуците на всички музиканти, които покъсно дадоха концерт на китната полянка, облечена в цветове и ухание на жасмин.

Йоана Стратева, Ани Каралашева, Надежда Няголова, хор „Евера“, малка Богдана - благодарим ви за многото музика, докоснала сърцата ни. На братската среща имаше разискване с Николай Конакчиев за Паневритмията и за нейното приложение, а на специално подготвената беседа от д-р Светла Балтова за работата с енергиите на Природата мнозина си отговориха на важни въпроси, свързани с нашата далбока

Мария Славова отпразнува осемдесет и седмия си рожден ден сред приятелите в Перник.

същност и със сакралната ни връзка с майката Земя и с всички същества по нея. Константин Златев изнесе лекция, в която разкри с езика на словото дълбокото и скрито познание на Учителя за това как да прилагаме още сега.

А на тръгване в следобедния час от китната поляна край град Перник всички имахме усещане за парченце от Рила в нас, защото сме заедно, и за невидимата нишка на близостта - като в една молитва, извираща като копнеж от всички нас: братя, сестри и приятели, вярващи в приложението на Любовта, за която Учителя толкова много ни говори и която ни показва - дори и чрез нас самите, когато просто сме в хармония едни с други.

От името на всички, присъствали на тази вдъхновяваща юнска среща, благодарим на братската група от Перник за този истински слънчев празник!

Ивелина Елмазова

Споделена радост

За поредна година в Перник организирахме братска среща, която се проведе под надслов „Приложението“. Тя бе посветена на 145-годишнината от рождението на Учителя и каква по-подходяща тема от тази за приложението бихме мог-

тин Златев, Светла Балтова, Николай Конакчиев, Андрей Грива, които споделиха с нас различни мисли, опитности и прозрения, почерпени от Словото на Учителя.

Както винаги, музикантите в лицето на Йоана Стратева, Надежда

ли да изберем. Това, което се иска от нас, е да прилагаме методите, които Учителя ни остави, да работим с музиката, Словото, Паневритмията - и всичко това да правим с магическата сила на Любовта!

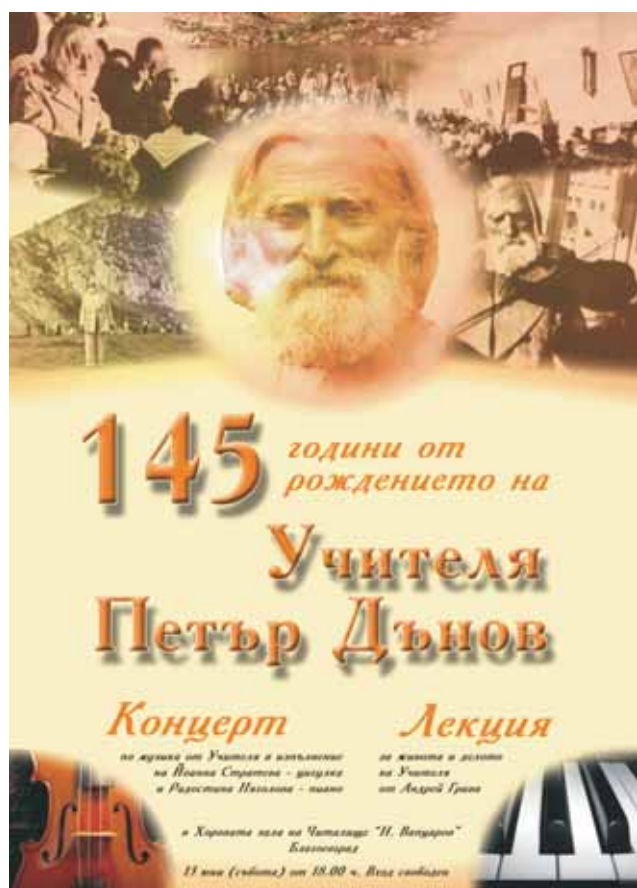
За хармонията и радостта, в които бяхме потопени, допринесоха всички, които се отзоваха на поканата ни. Изказваме най-сърдечна благодарност и на Констан-

Няголова, Анна Каралашева, хор „Евера“ и малката Богдана създадох неповторима атмосфера, карайки всичко в нас да пее, да трепти и да се слива в една хармонична, мощна вълна, препратена към цялата Земя.

Благодарим ти, Учителю, че за пореден път ни събра и ние усетихме силата на това да сме заедно, да сме братя и сестри.

Ива Янчева, Перник

Празник в Благоевград

За пореден път Благоевград гостоприемно отвори врати за братска среща. На 13 юни 2009 год. в Хоровата зала на читалище „Никола Вапцаров“ се състоя концерт по случай 145-годишнината от рождението на Учителя Петър Дънов - един Велик Дух, възплътил се на Земята, и то в България, за да донесе и покаже на човечеството Новото учение, опиращо се на трите Божествени принципа - Любов, Мъдрост и Истина.

За радост на домакините от братската група на срещата за първи път присъстваха и много граждани на Благоевград, привлечени от красивия плакат, изработен от Огнян Георгиев. За концерта дойдоха и гости - наши приятели

от Дупница, София, Петрич, Варна и Велико Търново.

Наталия Първанова приветства сърдечно всички присъстващи, като изтъкна значението на големия празник, който чества Обществото Бяло Братство. Срещата започна с интересна лекция за живота и делото на Учителя, изнесена от брат Андрей Грива. С красивите фотоси от Природата на свещената Рила и от лагерния живот, подредени от Галина Герасимова, и с музиката от Учителя в изпълнение на Йоана Стратева и на Радостина Няголова, всички преживяхме чудесни и вълнуващи мигове.

Вярвам, че след тази среща всеки ще отвори още повече сърцето си за Доброто.

Валентина Сотирова

Отново в Бургас

На 9 юли в залата на Филхармонично дружество в гр. Бургас се състоя един от концертите, организиран по случай 145-та годишнина от рождението на Учителя Петър Дънов. В концерта участваха Йоана Стратева, Надежда и Радостина Няголова, Анна Каралашева, Катя Вълева, Стефания Янкова, Симеон Симеонов, Мария Иванова и младата певица Пламена Гиргинова.

Във фоайето на залата бяха изложени най-новите книги на изда-

телство „Бяло Братство“, а редакционният екип на списание „Осем“ представи новия, осми брой на списанието, посветен на Учителя.

В антракта слушателите имаха възможността да чуят първия засега, напълно съвременен вариант на песен на Учителя. Модерният аранжжимент на „А бре, синко“ е направен от бургаския музикант Антоний Аргиров. На желаните бяха раздадени 50 безплатни диска с песента и синбека към нея.

Любими композитори на Учителя бяха Бетовен, Лист и норвежкият композитор Григ, особено обичаше неговите природни картини. Учителя казва: „Моцарт има слънчева музика, Шопен е дал музика на сърцето, Бах - музика на хармонията, Бетовен - музика на борба на Духа с материята, Вагнер - музика на славата“. Учителя свиреше на цигулка. Ето сега, вие ми показвате една снимка, където Учителя е заснет с цигулка и с лък. При дърпането на лъка върху струните, лъкът трябва да върви успоредно на „магаренцето“, а тук не е така. Той е поставил лъка си под ъгъл и свири „неправилно“, бих казал, неакадемично. Проблемите на та-

зи лява ръка, с която работи по грифа на цигулката, ги няма. А има резултати и то фантастични, завидни просто и не мога да си обясня как става всичко това. Аз по цяла нощ свиря и три позиции не мога да превзема, а той танцува по грифа и то много често. Даже с това нещо ме е стимулирал. Искам да кажа, че от „Изгрева“ само аз можех да спечеля всички конкурси за виола и за цигулка и да свиря както в Царския оркестър на виола, така и в Оркестъра на радиото, а след това станах концерт-майстор на цигулките. Така че моята преценка е точна.

Спомен на Атанас Минчев от книгата „Петър Дънов - Учителят, лечителят, пророкът“

Началото на пътя

от стр. 1

Човек в известна фаза от своето развитие преживява дълбок преврат, вътрешна буря, една вътрешна буря. Дотогава човек е живял несъзнателно, без да се запитва за целта и смисъла на живота, но в известен момент той чувства пустота и съзнава, че досегашният му живот е без основа и без посока. И във време на най-големите вътрешни бури проявява в него една малка светлинка, която почва да расте и която го изпълва с мир и радост. Тази светлинка е идеята за Бога, за Разумното начало, което работи в целия вселен. Това именно е първата степен на човешкото пробуждане - Обръщането. Дотогава човек е бил с гръб към Бога, към Великия център на живота, и при тази първа стъпка се обръща с лице към Него. Тази фаза е дълбок вътрешен мистичен процес. Това е озарение на човешката душа от един лъч, който иде от Великото разумно начало. Ето защо Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако не го призове Отец Ми“ (Иоан. 6: 65).

Втората стъпка е Покаяние. Това иде от човека. Човекът, който се е обърнал към Бога, прави равностметка на досегашния си живот с нов критерий, с нова мярка. У него е вече родено съзнание за един светъл, чист живот, и той дълбоко се разкайва за стореното в миналото. Следват Спасение, Възраждане, Новораждане, Посвещение и Възкресение.

Ето личното свидетелство на Учителя за неговите нелеки първи стъпки по пътя към Бога, описани от него самия през лятото на 1886 г.:

„Зная две причини, които ме доведоха до Обръщането. Първата причина беше четенето на религиозни книги, а втората беше заболяване, което ми помогна да се посветя изцяло на Христос.

Докато бях още млад, чувствах сила, работеща вътре в мен, която ме водеше към някаква цел и която тогава не можех да разбера. Баща ми имаше

книги, които ми четеше. Аз се чувствах твърде жалък, но не следвах истината. През 1880 година баща ми ме изпрати в гимназията във Варна. През петте години (Става дума за 5 календарни години (1880-1884 г.), обхващащи и петте учебни години 1879/80, 1880/81, 1881/82, 1882/83, 1883/84 г.), които прекарах там, постоянно чувствах душевна борба между доброто и злото.

Често ходех и разговарях с някои от Верните Братя относно истината, но моето зако-равяло сърце не следваше Христа. Тогава бях в твърде окаяно състояние, но Христос ми помогна. Бях поразен от болест, която ме доведе почти до прага на смъртта. Когато се почувствах толкова безпомощен и си мислех, че скоро ще се явя пред Бога, аз реших да следвам Христа и със сълзи на очи молих за опрощение на греховете си. Скоро след това здравето ми се възстанови. Моето желание е да бъда завинаги Христот и да свидетелствам за Него.“

Горният текст е превод на извадка от статията „Български методистки проповедници“ на директора на Американското научно-богословско училище в Свищов J. S. Ladd. Тя е публикувана през м. септември в „ZKVA“ . 68th Annual report of the Missionary Society of the Methodist Episcopal Church. New York, 1886, pp. 457-459.

Статията е придружена с известната снимка от 26 юни 1886 г. Тук е първата ѝ публикация. Върху нея са изписани имената на шестима ученици от училището - от ляво на дясно: Христо П. Бъчваров и Петър К. Дънов (прави) и седнали - Иван Димитров, Петър Василев, Банчо Тодоров и Иван Тодоров - и четиримата току-що дипломирали се пастори. Дадена е кратка информация за всеки един от участниците на снимката от директора на училището. Публикувани са и личните им обяснения за начина, по

който всеки от тях се е обърнал към Бога. Поместеното по-горе лично свидетелство на Петър Дънов е най-дълбоко и разтърсващо.

За двамата стоящи прави - Христо Бъчваров и Петър Дънов, е казано още, че вероятно ще се дипломират през следващата 1886/87 учебна година. За Петър К. Дънов директорът Лад отбелязва,

основно обучение на Петър Дънов в гр. Нови пазар).

В края на 1879 г. отец Константин Дъновски изпраща по-малкия си син Петър да учи във Варненската гимназия (Сведенията са взети от „Главни списъци на Държавната Реална Гимназия - Варна“ за 1880-1883 уч. години, Окръжен държавен архив - Варна, Ф. 90К,

учебна година е записано: „Не е държал изпит по болезън, но ще държи по представление на докторско свидетелство“ (В Главния списък за тази учебна година са нанесени оценките му само за първия срок и няма данни ученикът да се е явил на допълнителен изпит през есента на 1884 г. Името му не фигурира в списъците на гимназията

боледуването му. Всички тези събития се развиват, преди той да навърши двадесет години.

Тук е мястото да отбележим разказаното в поредицата „Изгревът...“ Т.И, С., 1993, с. 31-33 от Гаврил Величков (брат Галилей - един от ревностните последователи на Учителя), когато след една бегла среща на Учителя с негов стар съученик от село Николаевка, Учителя казал: „Той мисли, че тук е Петър Дънов. А Петър Дънов умря на деветнадесет години“. И след малко, като посочил с показалеца към гърдите си, добавил: „И оттогава тук живее Духът на Истината“. Явно Учителя е имал предвид обръщането си към Бога, станало в далечната 1884 година, когато е бил на деветнадесет години и когато е взел съзнателното решение да продължи образованието си в методисткото училище в Свищов...

Въпросът, че възлизането на човешката душа нагоре по пътя към Бога продължава вечно, Учителя разглежда в редица по-късни писма до Пеню Киров:

„...Защото и след нашето Обръщане и Покаяние към Господа трябва още много неща да се извършат вътре в душата ни. И след нашето Новораждане много неща трябва да се насадят и оплодотворят от Любовта Божия. Защото не е само нужно да се покае или новороди едно чадо Божие, но трябва и да расте от сила в сила. Силата е в живота, а животът е в плода... (Нови пазар, 20 януари 1900 г.)

„...Условията, под които съществуваме понастоящем в този живот, са такива, че изискват големи усилия и вътрешни страдания, докато духът ни победи и вземе връх над всички мъчности...“ (Нови пазар, 3 юни 1900 г.)

„...Мъдростта, знанието идат от друг свят, подчинен на други закони... Развитието на душата подлежи под господството на Оногаво, от Когото зависи всичко. Условията подлежат на условия. Всяка минута носи в себе си и своите условия...“ (Варна, 2 март 1901 г.)

„...Преди всичко нашият живот трябва да се развива според плана и начина, който Всемищният Наш Небесен Отец е отредил. Не какво се иска нам, но както се слага животът сам по себе си. Онова, което ни се дава според Волята на Бога, то е най-доброто и най-благого. Ний трябва постоянно да възлагаме своите надежди на Господа...“ (София, 5 декември 1901 г.)

Величка Г. Драганова, Людмила Т. Димитрова - библиограф

In the illustration on this page we show six Bulgarian preachers who have been students in the Methodist Theological School at Sistof, Bulgaria. The two who are standing will probably graduate next year. The others graduated July 7, 1886. Rev. J. S. Ladd sends us the following particulars concerning them:

The one standing on the left is Christo Pavloff Bachavaroff. He has been at work among the villages and is supported by one of the American Missionaries. His expenses during the past three months have been less than \$20. He has visited and sold tracts and books in about fifty villages in the territory between Sistof and Tirnova. In some of the villages he has been founded

and had some of his books taken from him and torn up. He will return to the school in October. The one standing on the right is Peter K. Donoff.

His father is a priest. He has been attending the school one and a half years. The four who have graduated, Ivan Dimitroff, Peter Vasileff, Bantcho Todoroff, and Ivan Todoroff, have entered upon their work and will be largely supported by the people among whom they labor. Their work will be to travel on foot from village to village, selling tracts and books, talking with the people on the subject of religion, holding prayer meetings, and preaching as they have opportunity.

че баща му е свещеник (Отец Константин А. Дъновски е ръкоположен във Варна от гръцкия митрополит Порфирий за енорийски свещеник на с. Хадърча през 1857 г.) и че посещава училището от година и половина. Ако това е казано през лятото на 1886 г., то следва, че Петър Дънов се е записал в методисткото училище в Свищов в началото на 1885 г. Получава атестат за завършено 5-годишно обучение през лятото на 1887 г. - т.е. станал е ученик направо в богословския отдел на училището, тъй като му се признават изучените общообразователни предмети през трите години на обучение във Варненската гимназия.

Но нека да проследим накратко живота на Учителя Петър Дънов дотогава. Началото му протича в родното му село Хадърча (дн. с. Николаевка), Варненско, където най-вероятно той получава основното си образование (Не са намерени документи за начално или

оп.1, а.е. 12, 13, 14, 15. На личните страници на учебника Петър Попов в графата „Родители“ е посочено името на бащата Костадин Атанасов (Дъновски), свещеник последователно във варненските села Хадърча и Чатма, и във Варна). Там той живее при сестра си Мария, вече женена за евангелиста Пенко Стамов. Новата семейна среда несъмнено му оказва влияние в търсенето на собствен жизнен и духовен път.

1884-та година се оказва преломна за младия Петър Дънов. Ученикът от IV клас Дъновски Попов (без цитирано лично име) няма нанесени оценки за втория срок и не завършва учебната 1883/84 година. (Според Закона за образованието от 1879 г., учебните срокове в училищата са два:

I срок - от началото на м. септември до края на м. януари, и II срок - от началото на м. февруари до края на м. юни.)

В графата „Забележки“ на личната страница на ученика за същата

и за следващите две учебни години 1884/85 и 1885/86).

Горната информация - липсата на оценки по предметите за втория срок в гимназията (т.е. през пролетта и лятото на 1884 г.), забележката на страницата му в Главния списък на учениците, че е боледувал и не се е явил на годишните изпити, го-ворят за един твърде продължителен неблагоприятен период (Може да се предположи, че в началото на 1884 година от този свят си заминава майка му Добра. Досега няма открити документални сведения за точната дата и място на това събитие. Единственото доказателство, че през 1882-83 година Добра все още е жива, е присъствието ѝ на запазената семейна снимка заедно с отец Константин и децата им Мария и Атанас. За годината съдим по видимата възраст на Мария и Атанас.) в живота на Петър Дънов. Изпитаните страдания през тази година го довеждат до обръщането и покаянието в края на

ПОПРАВКА

Поради допуснатата от нас фактологическа грешка в статията „Кой нарисова Пентаграма“, публикувана в бр. 38 от м. юни 2009 г., на стр. 2, в 5-та колона (от ляво на дясно), абзацът „В календар за 1933 г., издаден от Женското македонско дружество, е включена репродукция на картината му „Изгнаници“.

Молим да се чете така:

„В 1933 г. е препоръчана и издадена от Македонския Женски съюз при Македонския национален комитет репродукция на картината му „Изгнаници“.

(Кор. авт.)

Братска среща в Дупница

На 06 юни 2009 г. в гр. Дупница се проведе традиционната братска среща - събор, която бе посветена на 145-годишнината от идването на Учителя Петър Дънов на физическия свят в България. След наряда, който започна в 8 часа, изиграхме Паневритмията. Изпълнявайки с максимално будно съзнание това свещенодействие, всички се докосяхме до висотата на хармонията и мира на Божествения Дух, които се въдвориха в нас. Музиката се изпълняваше от нашите музикални любимци - Божидар Симов - китара, Надежда Няголова - цигулка, и от кларнетистите Радослав Николов и Даниел Жеков. След това се отправихме към градското читалище „Зора“, където в хорвата зала с интерес разгледахме любезно предоставената ни от ръководството на Братството специално изработена експозиция от нагледни платна с автентични снимки на братското селище „Изгрев“ и на някои от

най-изявените ученици на Учителя, както и моменти от днешния живот на Братството.

Програмата ни продължи с тържествен концерт на музикални творби на Учителя в изпълнение на емблематичния за Дупница хор на момчетата „Канон“ под ръководството на неуморния му педагог Иван Гатев, а след тях младите виртуози Божидар Симов и Надежда Няголова със съвършеното си изпълнение ни отведоха до онези светли места, от които Учителя с много любов е донесъл тази хармония за хората. Своя дебют пред братска публика като начинаещи любители музиканти направиха нашите приятели Сашо Георгиев и Весела Димова от София, които изпълниха музика на Учителя на флейта и цигулка.

Юлиана Василева от София представи своя разработка върху беседите на Учителя от поетична гледна точка, като фокусира вниманието ни върху съвършения поетичен из-

каз на Учителя, посредством който той изключително точно, по един много образен и опростен начин достъпно е изложил и обяснил велики духовни принципи и Божествени закони, пронизващи и задвижващи цялото видимо и невидимо Божие творение.

След музиката имаме удоволствието да се запознаем с най-новите постижения в работата на Величка Драганова и Людмила Димитрова, посветена на издирване и изследване на документи за живота и дейността на Учителя, на неговите последователи, на неговите най-близки роднини - майка, баща, братя и сестри. Именно тук те за първи път огласиха публично последните си изследователски разкрития, като ни показаха и автентични документи, отразяващи неизвестни досега факти от ученическите и младежките години на Учителя, както и документи за живота и дейността на неговите първи сподвижници - д-р Миркович, Мария Казакова, Пеню Киров и др.

След тържествения братски обяд се отправихме на кратка екскурзия към гр. Сапарева баня, където ни очакваше местният изследовател краевед г-н Коритаров. Той ни разказа любопитни и малко известни факти от живота на класика

на българската литература Николай Хайтов, с когото са били в приятелски отношения и са работили заедно през времето, когато големият наш писател е бил лесничей в гр. Сапарева баня. Лекция на тема „Верността“ ни изнесе уважаваният и обичаният от всички ни Константин Златев, който за пореден път ни възхити с точността на изказа и яснотата на мисълта си. Посетихме някои от останките на древния римски град - Германея, върху които в далечното минало е основано селището, което впоследствие се е превърнало в днешния град Сапарева баня. Интересни и малко известни факти от времето на римското присъствие на това място ни разкри изследователят Коритаров. Всички си пожелахме държа-

ния римски град продължи активно, така че затрупаната под пластове Германея бъде осветлена и опозната както от нас, така и от бъдещите поколения.

Със задоволство можем да отбележим, че на събора дойдоха гости и от чужбина - Русия и Турция, както и братя и сестри от цялата страна, като разбираемо най-внушително беше присъствието на братски групи от близките до Дупница градове от Югозападна България - София, Перник, Благоевград, Кюстендил. Събитието бе уважено и от ръководителя на Общество

Наджега Няголова и Божидар Симов

братство, но за целия български народ и за всички хора по света. Андрей Грива неведнъж е заявявал, че ръководството на Братството адмира и подкрепя всяка една братска инициатива, допринасяща за разпространение на Живото Слово на великия Учител.

Накрая от свое име и от името цялата дупнишка братска група изказвам горещата си признателност и благодарност на всички братя и сестри, на всички гости, които отделиха от ценното си време и с участието си допринесоха организираното от нас духовно събитие да се осъществи като факт и да постигне целите си като посветен в прослава на Учителя и Бога празник във всички светове на Битието.

Нека музиката и Словото на Учителя докоснат ума и сърцето на всяко живо същество!

Михаил Крушовски,
Дупница

Хор на момчетата "Канон"

Людмила Димитрова (права) и Величка Драганова (зад видеопроектора) представят новите си изследователски открития

вата ни да отдаде дължимото на тази част от миналото на България и в частност на гр. Сапарева баня, като изследователската работа върху древ-

„Бяло Братство“ - Андрей Грива, който за пореден път подчерта значимостта и важността на всяко едно братско мероприятие не само за самото

Добре дошли!

В братската градина във Варна от няколко месеца се провеждат ежеседмично бригади. Основният повод, който ни

доставен от брат Андрей Грива, след като бе демонтиран от Братския център в София, за което благодарим. В братските

През есента бе подготвено мястото на навеса - беше почистено и заравнено, излети бяха основните, върху които да се

се поставят нови пейки. С това ще приключи, ако мога да го нарека така, първият етап по устройването на нашия навес, а

събира, е изграждането на навес и благоустройването на мястото около него. Навесът ни бе пре-

бригади участват както част от нашата група, така и братя от Шумен, Нови пазар и Търговище.

вдигне конструкцията. При поставянето ѝ се ползвахме от знанията и уменията на братята от Шумен и Нови пазар. Вдигнатият навес бе покрит, иззидана бе стена. През месец юни, отново с помощта на нашите гости, бе излята бетонната плоча на пода. Положи се мазилка и навесът придобиха завършен вид. Започна да се оформя теренът наоколо - излят бе бетонен фундамент и се положиха каменни плочи, така нареченият гнайс. Пред навеса има прясно разна липа, около която

следващият ще продължи през есента.

Вярвам, че този навес, в изграждането на който братята и сестрите вложиха толкова желание и любов, ще се превърне в едно чудесно място за интензивен братски живот - в място, където ще се храним заедно, ще провеждаме различни срещи, ще слушаме лекции и ще се радваме на общуването на душите ни. Добре дошли са всички, които желаят да споделят с нас колективния братски живот. Очакваме ви!

Рая Манчева

Концерт на вокална група „Дъга“

На 13 юни 2009 г. в атмосфера на много топлина и задружност вокална група „Дъга“ от гр. Пловдив осъществи своя 50-и концерт. Публиката, изпълнила докрай Балабановата къща в стария град, очакваше с нетърпение песните на Учителя и на членове от групата. Те бяха изпълнени с много любов и съпреживяване от група „Дъга“ и от гостите ни от Бургас Мария Иванова и Стефан Джевелиев, като това настроение се предаде и на аудиторията. Полука се един незабравим спектакъл от музика и поезия.

Концертът беше посветен на 145-годишнината от рождението на Учителя и бе по случай 8 години от създаването на група „Дъга“.

През 1999 г. основното ядро на групата се обединява в

Учението на Учителя. Запленени от неговото Божествено Слово, от необятния свят на неговата музика, заучавахме песните на един дъх и преоткривахме великите закони,

скрити в нея. Първите изяви на вокална група „Дъга“ стартират през 2001 г., когато тя участва в творческите форуми на Общество Бяло Братство в Пловдив, Варна, Русе. Постепенно групата, по покана на други братски групи, изнесе концерти в градовете Стара Загора, Казанлък, Смолян, Разград, Панагюрище, Видин, Дупница, Благоевград и др. С времето творческият импулс заработи у нас и разкри неподозирани възможности в областта на музиката и поезията. Така се породиха песните на Жела Николова, Ваня Рангелова, стиховете на Светла Пачева, Светла Панайотова, Мария Георгиева и др.

Вече 10 години сме заедно в живота, на сцената и най-

вече в едно велико учение, което ни помага да разберем великия план на Битието, да се научим да служим на Бога и да пребъдваме в Неговата Любов.

Жела Николова

Светът се издържа не с пари, а с труд. Трудът, който ние влагаме, ония работни ръце, ония работни маси - това не са нито маси, нито екземпляри, нито елементи. Това са ония работещи души, които влагат своята воля, които ден и нощ работят. Аз наричам това „свещения труд“, който поддържа света. Ние не се нуждаем от пари, а от труд. Има ли този свещен труд, парите ще дойдат. Парите са равностилни на онова, което ние добиваме от Природата. В съвременния културен живот хората имат само една лъжлива идея. Правят сметки да се уравни бюджета. Не, трудът е, който оправя света. Когато всички почнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй подобър от сегашния.

От книгата „Петър Дънов - Учителят, лечителят, пророкът“

Форум "Деца на светлината"

Групата ни в Плевен прие идеята да бъдем поредните домакини на детския форум и ние започнахме подготовленията до 20 юни, когато в рамките на два дена се случи тази изпълнена с детски смях и творчество среща. След настаняването, вкусния обяд и кратката почивка празникът започна с музика и песни и продължи с рисуване. Освен белите листи добри платна се оказаха и пластмасовите чашки за вода, върху които оживяха цве-

та и всякакви чудни творения. Интересният разказ за пчелите бе съпроводен с похапване на най-хубавия им дар, който дават - меда. Движейки се между маскирани герои, потъвахме в различни приказки. Между нас се появи и най-веселата и усмихната Баба Яга, която зададе интересни и поучителни въпроси, а един невероятен виолетов клоун раздаваше награди на отговорилите. Вечерта на таланта се изпълни с песни, стихове и интересни

разкази.

Вечерта на астрономията започна с фантастичната приказка на Агоп Мелконян „Платинената пантофка“, която ме накара да се почувствам отново малко момче. Показани бяха и истински „небесни гости“ - малки метеорити. Интересният разказ на астронома и видяното

през телескопа ни пренесоха в чудния свят на звезди, планети и галактики. Вторият ден започна с традиционната Паневритмия в съпровод на цигулка, и когато тя завърши, наблюдавахме най-невероятния облак, който като че ли бе съставен от хиляди малки облачета. В екскурзията до крепостта

„Сторгозия“ децата научиха имената и качествата на много билки и на всякакви други растения, а на самата крепост попълниха знанията си за историята на град Плевен. При посещението на панорама „Плевенска епопея“ и с помощта на екскурзовода се върнахме години назад и съпреживяхме борбите за свободата на Плевен. Самото посещение беше подпомогнато от ммета на града Найден

Зеленогорски. Там бяха пуснати балони с хелий, които отново извикаха у децата искрени и непридурени усмивки.

И така след много смях, игри и нови научени неща, дойде моментът на раздялата, но раздяла до следващия път, до който всеки ще запази частичка от това преживяване, наречено „Деца на Светлината“.

Димитър Първанов, Плевен

Детските форуми на Общество Бяло Братство доказват за пореден път своята ползотворност и необходимост. Тази година град Плевен стана домакин на форума на децата от цяла България за поредната пета среща под надслов „Деца на Светлината“. Те доказаха, че пресъздават красотата, която свети в техните сърца, мечти и дела. Братската група от гр. Плевен беше избрала красивия парк „Кайлъка“, където сред много зеленина, свежест и птичи хор домакини и участници се потопиха в атмосфера на взаимна радост, спокойствие и хармония. Децата сами водеха своите сценарии, пеейки, рисувайки и участвайки в много викторини и забавни игри. Те се докоснаха до земята с нейните билки и с помощничките ѝ - неуморните пчели, както и до далечния Космос, наблюдавайки с телескоп до късно вечерта звездното небе. Обогатиха познанията си за миналото на града, посещавайки Плевенската панорама и крепостта „Сторгозия“.

Издаваме благодарност на домакините за подготовката на срещата и за приятните изненади. Разделихме се с пожелания за вдъхновение и успехи до следващия детски форум, като издигнахме балони високо - където са детските мечти.

Надя Табакова, Пловдив

Всеки форум има нещо ново и интересно. Тази година в Плевен - един невероятен град с красива природа и удивително историческо минало, се случиха много интересни неща. Имаше деца на различна възраст: от 6 до 16-годишни, които рисуваха и творяха прекрасни произведения. Незабравими бяха посещенията на Плевенската панорама и на крепостта „Сторгозия“. Около хотела имаше невероятна природа, която допринасяше за благоуханната и хармонична атмосфера, даряваща спокойствие и сигурност.

Вероника Табакова, Пловдив

Детският форум в Плевен

Тазгодишният, пети поред детски форум, се проведе на 20 и 21 юни в плевенския природен парк „Кайлъка“. Домакини бяха братята и сестрите от гр. Плевен. Срещата събра деца от Северна България, София, Пловдив, Карлово и Клисурса. По принуден начин децата бяха въведени в различни творчески дейности. Надя Табакова от Пловдив организира музикалните занимания, Маруся от Плевен - заниманията по изобразително изкуство, а разказът на брат Димитър от Плевен за живота на пчелите бе съпроводен с дегустация на пчелен мед. Проведе се и традиционният за детските срещи вечерен концерт. На него се представи Стефан Влаев от Търговище с класическа китара, а Боряна от София, Вероника Ангелова от Пловдив - с изпълнения на пиано.

След концерта домакините ни заведоха на висока скална площадка за наблюдение на звездното небе, сякаш нарочно направена за случая. Там ни очакваше професионален астроном с телескоп. Неговите разкази за наблюдаваните съзвездия допълнително усилиха мистичната обстановка. В продължение на часове заедно деца и възрастни се любувахме на космическото величие и никога не мислеше да си тръгва. Времето течеше така бързо, че всяко преместване на телескопа отваряше нова страница в необятния Космос и времето неусетно се изнизваше. Чух някой да казва: „Като наблюдавах звездата, сякаш се запознавах с нея и тя ми говореше.“ Интересен и неповторимо беше това преживяване в топлата лятна нощ.

На втория ден ни очаква-

ше ботаническа екскурзия, която включваше игра на Паневритмия, закуска на тревата и посещение на старинната крепост „Сторгозия“. Така неусетно стигнахме финала на детския форум. Тук нашите домакини бяха уредили посещение на плевенската панорама - един уникален шедьовър, синтезиращ история и изкуство. Всички преживяхме героичните събития на обсадата на Плевен и това е полезно за нашите деца, за да им се разшири кръгзорът, да знаят и да помнят нашата драматична история.

Равносметката за изминалия форум е, че всички деца и възрастни изпитахме удовлетворение от приятелското общуване. Толкова много усмивки не съм виждал на друго място. Децата се радваха и се чувстваха спокойни и уверени - така се създава доверие за един по-до-

бър свят.

Силен бе моментът на раздялата. На всяко дете бе даден цветен балон с хелий и това създаде неопишуемо оживление и голям колорит на зелената поляна пред туристическия дом, в който бяхме отседнали. Всички се радваха. В този момент домакините бяха осигурили и други подаръчета, като детското списание „Хели-мели-месаил“ и „Книга за водата“ за деца.

Това, което споделям, приятели, е само едно бледо отражение на един истински празник за деца и възрастни, за който заслуга имаха нашите приятели от гр. Плевен, за което искрено им благодаря. И те получиха своя дар - благословието и практическото опит в организирането на детския форум.

Атанас Атанасов, Шумен

Ученикът от Лятната планинска духовна школа

Ученикът трябва да знае, че животът в школата е организиран в онзи непосредствен, космически ритъм, който е израз на живота на Цялото и е в съгласие с Великия и Безграничния. Той се заключава в духовните наряди, Паневритмията, изучаването на Словото на Учителя, братския живот, трудовото участие, запазването на екологическата среда и др. дейности.

Ученикът трябва да знае, че той идва на планината не само заради чистия въздух и Слънцето, но да изрази Любовта си към Бога. В Лятната духовна школа на Рила Учителя е разкрил специфични правила, без които ученикът не може да постигне целите на своето развитие. Тези правила Той ги е изнесъл в множеството Рилски беседи. Ето и някои от тях:

1. Спазвай правилата на планината. Когато дойдете на планината, трябва да имате разположение на планината! А това може да стане, като спазвате нейните закони. Отнасяйте се към нея с чувство на благодарност и благоговение. Всяко едно място тук е място за събиране на специфична енергия. Каквото вършите, благодарете.

2. Бъди внимателен. Тези места са места на силата. Ако отидеш там и не си подготвен, ще се случи някое нещастие. Знай, че планинските върхове възприемат космичните енергии, които идат към земята, трансформират ги и ги разпространяват навсякъде. Целият този обмен има своето място и предназначение в сегашното и бъдещото развитие на човешката цивилизация. Ти ставаш съработник на Бога. Най-малкото, което можеш да направиш, е да запазиш екологическата

среда такава, каквато си е. Тук, на планината трябва да вървите внимателно. Като вървите по път, който не е направен, не гледайте настрани, не гледайте настрани, не гледайте нагоре, а надолу. Когато вървите по планината, не бързайте, не се смущавайте. На планината не крачете

бързо. По стръмните места на всеки 100 метра се спирате и си почивайте. Във време на почивка ще добивате енергия.

3. Благодарност. Каквото вършите, благодарете. Благодарите на Бога и на светлите същества, които покровителстват това място. Знай, че Бог е отворил път, да дойдем дотук. Ако не бе Той, канарите, силите биха ни препяствали, пътят ни щеше да бъде затворен. Каквото вършите, благодарете. Без благодарност не може да става правилна обмяна между хората на Земята и възвишените същества в Разумния свят.

4. Спазвай идеала за „Абсолютна чистота“. Планината обича чистотата. Пазете като свещен завет чистотата на планината. Всяко късче хартия, останки от храна, тор от добитъка - всичко това трябва да се отстрани.

Спазвай и психическа чистота. Природата обича да няма никакви тревоги и грижи, когато отидете всред нея. Потребно й е най-малко една

седмица, за да ви освободи от всички тези неща и после да влее във вас от своето съдържание.

Спазването на чистота означава ученикът да се освободи от тревогите и грижите на света. Помнете също, че планината, високото място не търпи лоши мисли и же-

лените при мен да идват. Планината изисква първо да не губите нормалната топлина на тялото си. Човек трябва да е добре облечен, особено сутрин и вечер. После краката му трябва да бъдат топли. Трябва да има вълнени чорапи.

При изпотяване се преобличайте. Всеки трябва да си носи най-малко две, три ризи. Дето и да отидете, преобличайте се. Три пъти на ден измивайте краката си с топла вода. Стопляйте водата на огъня. И лицето си мийте тук с топла вода. На планина ще пиете само топла вода. Студената вода не утолява жаждата, а топлата вода

я утолява.

Едно от правилата тук е: всичко ще ядете тук, преди да е залезло Слънцето. Вода може да пиете. Залезе ли Слънцето, никакво ядене. Стойте гладни. То е за предпочитане.

7. Трудово участие в братския живот.

Знай, че в лятната духовна школа общата работа е обичана от всички. Необходимо е с готовност да се отзовеш на всяка нужда за обща работа. Знай, че тук всяка работа добива характер на задача, която се явява неразделна част от школата. Ти като ученик, трябва да я изпълниш с любов и внимание. Живота в школата се нуждае от постоянно чистене на лагера и района на езерата, от поправяне на пътеки и направата на мостове, решаване на продължилни въпроси и др. Всички тези дейности трябва да се извършват без заповед и нареждане, тихо, скромно, незабелязано и без шум. Знай, че работата за Божественото е винаги приятна и че истинската работа е тази, която произтича от Любовта.

6. Работи за своето здраве. Една от задачите в школата е човек да работи за своето здраве. Затова е необходимо ученикът да е осигурен с необходимата екипировка. Планината иска да си добре облечен. Тя казва: „Гол човек не иска при мен. Голите долу, а обле-

дените при мен да идват. Планината изисква първо да не губите нормалната топлина на тялото си. Човек трябва да е добре облечен, особено сутрин и вечер. После краката му трябва да бъдат топли. Трябва да има вълнени чорапи.

Правилник за вътрешния ред и живот в Духовната планинска школа „Рила-2009“

I. Организация
Лятната Духовна планинска школа на Рила ще функционира от 1 до 23 август 2009 година.

Лагерът се ръководи от Рилски съвет, представляван от председател (командант). Организацията на братския живот включва следните Съвети: на физическия труд, на помирителите, педагогически и духовен.

Лагерът е на самообслужване и самофинансиране и се поддържа с доброволни дарения, събирани чрез благотворителна каса.

Поддържането на лагера става от дежурни екипи.

Участието в ЛДШ става организирано чрез братските групи по места. Групите заявяват дежурства за обслужването на лагера.

Всеки участник се регистрира при пристигането си в лагера в специална регистрационна книга.

II. Поддържане на ред и чистота в лагера.

1. Всеки сам събира и извозва личните си отпадъци до близките сметища.

2. Спазване на абсо-

лютна чистота. Не се позволява прането и къпането във водоемите.

3. Природната среда се опазва в естествения си вид. Палатките не се окопават, клеквете не се секат. Не се пали огън.

4. В лагера не се водят домашни животни.

5. Участниците в Школата носят прилично облекло. В лагера и на паневритмия не се допускат разсъблечени хора.

III. Задължения на дежурния екип.

1. Осигуряват топла вода сутрин и топла хра-

на за обяд.

2. Осъществяват контрол над лагера, посрещат новопристигнали и помагат за тяхното настаниване.

3. Ръководят духовните наряди.

4. Почистват тоалетните.

Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина, Божията Добротел и Божията Правда да пребъдат с нас на Рила!

Част от правилника, приет от постоянната комисия „Лятна духовна школа на Рила“

Езерата на Рила

През 1931 година, след като изучихме околността, ние започнахме да посрещаме Слънцето на връх от лявата страна на Второто езеро. Нарекохме го „Молитвен връх“. В 4 часа, когато започват големите летни дни, ние ставахме, събуджани от песента „Събуди се, братко, мили“, излята от сестрите. Пристъпвахме полека един след друг по тясната пътека. Всеки сядаше на мястото, което си е избрал и прекарвахме в мълчание, съзерцание и размишление, гледахме зората. Щом изгрееше Слънцето, ние правехме нашата молитва общо. На самия връх на една скала пригответихме удобно място за сядане на Учителя. От това място той държеше беседите си, а наоколо по камните бяха насядали братя и сестри. Понякога се събираха 100, 200, до 500 души.

Като отместим поглед на юг срещу нас се намира „Върхът на съзерцание“ и на стръмния му склон се е спряла една скала, под формата на Пентаграм с върха нагоре, чиито очертания се виждат само от Молитвения връх.

Второто от седемте Рилски езера Учителя нарече „Ел Бур“, което означаваше „Езерото на изпитанията“. Първото езеро,

ния рид. Отдясно се откряваха Урдините езера. Когато за пръв път се качихме на Зеления рид, видяхме камъни, набити, които отдалеч приличаха на човешки силиуети, застинали пред мълчаливата аудитория на природата. Учителя ги нарече „Салоните“. А връхът между скалите Учителя нарече „Връх на размишлението“.

Ние открихме една пътека, която свързваше второто езеро „Елбур“ по едно било горе, която се прехвърляше към „Езерото на чистотата“. Заехме се да направим стъпала. С кирки копаехме прагове и слагаме каменни стъпала. След като няколко братя работихме 10 дни и пътеката бе готова, цялото братство се източи по нея към върха. Тогава Учителя за пръв път излезе по тази пътека и каза: „Хубаво направихте пътеката“. Приятелите, които търсеха навсякъде символика, преброиха внимателно стъпалата и откриха, че те са точно 122. Попитахме Учителя: „Какво означават тези 122 стъпала?“ - Това е стълбата на Якова, която той видя насън и по която Божии ангели възлизаха и слизаха по нея. Господ стоеше отгоре върху стълбата и рече: „Аз съм Господ, Бог

което беше под нас, той нарече „Махарази“ - „Голямата почивка“. Третото - „Балдер Дару“, което значи „Онзи, който дава благодат“. Четвъртото си остана с името „Близнаците“. На „Бъбрека“ Учителя даде името „Махабур“ - „Големият, Силният“. Шестото - „Сърцето“. Седмото нарече „Шем-Хаа“, в превод „Главата на Мъдростта“. Малкото, прекрасно, пълно с прелест езеро по източния край на върха „Харамията“, нарече „Езерото на чистота“. „Върха Харамия“ ще го наречем с името „Харно ми е“. Но този израз има две значения. Първото е: „Добре ми е“, а второто значение - „Добре мие“. Втората чешма ще я наричаме „Извор Махабур“. „Маха“ значи „голям“, „Бур“ - „силен“.

От лагера на второто езеро често през годините правехме екскурзии с Учителя към петото езеро, към връх Дамга и накрая преминавахме по целия склон и отивахме до Зелена

Отца ти Аврама и Бог на Исака, земята, на която лежиш, ще ти я дам и на потомството ти“. /Битие, гл. 28/. Днес е същото. Това е същата стълба и тези стъпала са същите. Затова днес Бог казва: „Ще я предам тази земя, тук на която се играе Паневритмия, на Бялото Братство. Предавам я на вас и на онези, които ще дойдат след вас“.

Ще минат години. Времето, снегът ще изровят нашите стъпала. Но стъпалата на чистота. „Върха Харамия“ ще го наречем с името „Харно ми е“. Но този израз има две значения. Първото е: „Добре ми е“, а второто значение - „Добре мие“. Втората чешма ще я наричаме „Извор Махабур“. „Маха“ значи „голям“, „Бур“ - „силен“.

От лагера на второто езеро често през годините правехме екскурзии с Учителя към петото езеро, към връх Дамга и накрая преминавахме по целия склон и отивахме до Зелена

Из спомени на ученици

Изложба за хартиено изкуство

от стр. 1

В началото на тази година участвах в една конференция в Бостън, която бе с научна насоченост за откриване на нови видове технологии за използване на Природата по най-благороден начин. Учени и художници се събраха да работят заедно - хартии от жито, от фураж, от цветя от различни места на Земята бяха създадени, за да провокират нетрадиционното мислене на учените. Организирането на конференцията бе по проект „Един свят, много

хартии“ - идея на американската художничка Джейн Инграм Алан, спечелена Фулбрайт стипендия за получаване на хартия от различни растения. Джейн Алан се занимава повече от 30 години с изследване и експериментиране по този въпрос. В този проект участвахме 40 художници от 30 държави. Аз бях единствената българка. Идеята беше всеки да направи хартия от най-характерно растение за неговата държава. Аз представих хартия от рози, които символизират

България. Цветята бяха от мястото на Учителя, като използвахме времето за оряване на розите. За направата на хартия се използват стъблата от 50-60 корена прецьфтяла роза. В Бостън тази хартия направи специално впечатление, защото досега не е имало такъв опит. Удивителното е, че направих хартията без никакви свързващи елементи, защото розата не притежава такива, както някои други растения. Джейн Алан се заинтересува от нашата страна и пожела да я посети догодина, за

да се запознае с нея и най-вече с хората от Братството.

Такъв тип годишна изложба за хартия в малък формат се организира за първи път в света. Участват 49 души от 17 държави с над 120 произведения. Изложбата се отличава с голямо разнообразие на стилове, идеи, технологии. Голямата награда „Аматерас гранд при“ бе връчена на японската художничка Чикако Сато и бе подсигурана от студио „Аматерас“. Наградата за експеримент спечели Чиапинг Лу от Тайван и тя

бе подсигурана от „Европапир България“. Наградата за млад автор бе спечелена от Ирма Водева и тя бе подсигурана от Обществото „Бяло Братство“. Наградата за български автор взе Недко Недков и тя бе дадена от фирма „Велмар“. Освен наградите се раздадоха пет сертификата за добро представяне - на Александър Тиеме от Дания, на Лило Шар от Швейцария, на Румен Рачков от България, на Хидемаса Сакихама от Япония и на Андриус Ерминас от Литва.

Даниела Тодорова

Ирма
Йорганова
Водева

Родена на 12 ноември 1981 година, София, България. През 2000 година завършва средно художествено училище за приложни изкуства в София, специалност „Детски играчки“. През 2006 година завършва Национална художествена академия в София, специалност „Дизайн на детската среда“. Досега е участвала в 29 национални и международни изложби, от които 4 съвместни и 1 самостоятелна. Има художествени произведения в частни колекции в Полша, САЩ, Норвегия, Англия, Германия, Австрия, Швейцария, Русия и България. Получила е награди за млад автор: Amateras международна годишна изложба на хартиено изкуство - галерия Арт Алея, София, 2009 и на Международната годишна изложба графика малък формат „Mini Print“ - галерия Леседра, София, 2009, 2008.

Работи в областта на: Дизайн на детската среда, детска илюстрация, живопис, графика, скулптура, ленд арт, инсталация, поезия и частни уроци по рисуване.

Откритията и полетите на твореца

Средата, в която съм израснала, е творческа. Майка ми е художник график, а баща ми - ортодоксален певец. Брат ми е индустриален дизайнер. Приятелят ми също е художник график. Аз работя в ателие къщи. Рисувам живопис и графика. Направила съм три самостоятелни изложби, като две от тях са съвместно с моята майка. Участвала съм в общи изложби и пленери. Създавам картини и ленд арт изкуство сред Природата. През 2006 година, когато участвах в III национален симпозиум „Въображаемият храм“, със-

тоял се по време на фестивал на визуалните изкуства „Август в изкуството“ в музей „Аладжа манастир“, близо във Варна, участвах с ленд арт „Очите“. Идеята ми беше, че очите са път към душата на човека и са символ на прозрение. Когато монсите се молят, те затварят очи и отварят душата си. Очите са пътят към красотата в Природата. Избирам дървото като част от природното съвършенство. Ако човек докосне или прегърне дърво, той се зарежда с енергия. В своя проект поставям очите около дървото като по-

лед към природното и красивото. А като част от манастирската обител те са поглед към духовното и възвишеното. Когато човек се намира в Аладжа манастир, нека отвори очи и душа към това свещено място и усети неговата енергия, красота и възвишеност!

За да участвам в изложбата „Аматерас“, бях поканена от Даниела Тодорова. Да творя с хартия бе предизвикателство за мен, тъй като досега само съм рисувала върху нея.

Всеки възприема моите творби по собствен начин, защото аз не ги конкретизирам. Посланието на триптиха „Ангели“, с който участвах в тази изложба, е един вид излитане, освобождаване на душата. Понякога сънувам, че летя като птица. Усещането е за безтегловност и възлешество. Политах ту нагоре, ту надолу. Импулсивно избрах ръката, която създава изкуството. И когато тя символизира ангелска птица, това създава одухотвореност на изкуството. Обичам да се разхождам

Триптих "Ангели"

сред Природата и често се вдъхновявам за своите творби от съприкосновението си с нея. Съзерцавам я и вътрешен подтик ме кара да творя.

Не очаквах да получа награда, но призиването, че съм много добра в това, което правя, ме окрили. Усещането бе невероятно - като да кацне щастливото птиче на рамото ти. Когато ня-

кой оценява толкова високо твоята работа, това те кара да се отвориш още повече към света.

Тази година спечелих наградата за млад изгряващ автор на международната годишна изложба за графика малък формат Mini print, организирана от галерия „Леседра“. Наградата представлява възможност за младия автор да създаде и представи свои творби през 2010 година.

Сега се подготвям да участвам в изложбата „Усещане за времето“, която ще се състои на фестивала „Аполония“ в Созопол. Благодаря на галерия „Рекурси“ за поканата.

Радвам се на хора като Даниела Тодорова, които стимулират творците към откриване и създаване на нови творчески идеи. Благодаря за предоставената ми възможност от Бялото Братство да реализирам триптиха „Ангели“ върху корици на книги на издателство им, както и да участвам в изложби в центровете им.

Ирма Водева

Ленд арт, направен от Ирма Водева

В първите години Учителя с приятелите е правил екскурзии до връх Мусала. Методи Шивачев с една група пристигат на хижа „Мусала“. Времето било мрачно. Пристигат на езерото. Разтворили раниците и някои братя казали: „Учителю, ще имаме време да се качим на връх Мусала преди да се е

стъмнило“. Учителя рече: „Добре, но трябва някой да остане тук, да разпне палатките и да запали огън, за да заврат чайниците“. Но никой не казал, че ще остане. Тогава Учителя погледнал към Методий: „Добре, Учителю, ще свърша аз тази работа“. Методий си мислел, той е най-младият и вместо

да хукне да се катери към върха, то сега е останал тук, а пък старите как ли ще се качат горе. Смятал, че всичко е обърнато. Разпънал палатките, наклал от клеките голям огън и затоплил чайниците. Пристигнали братята от върха, почнали да се сушат и пият вода. А той си помислил, ще отида до Мусала и ще се върне също по светло. И без да се обажда на Учителя, той тръгнал. Но много бързо се стъмнило и някаква светлинка започнала да му осветява камъчетата, по които стъпвал. Пристигнал на върха и вдигнал поглед нагоре да благодари на Бога. Вижда на небето очертан голям кръг и двойки играят по него, чудна музика свири. Кръгът е толкова правилен, както и разстоянието между двойки-

те е еднакво. Методий ги гледал в захлас. Не смее да си свали главата да не би да изчезне гледката. Така гледал, докато се затвори небото и изчезне видението. Благодарил на Бога, но от радостното възлешество очите му сълзели. Щастлив тръгнал надолу, а светлината пак го придружила и му осветявала пътя до езерото. Пристигнал в лагера, а братята били легнали в палатките и спели. Учителя стоял край огъня и го чакал. Като пристигнал, тъкмо се канел да каже на Учителя какво е видял, той го изпреварва: „Всичко това, което видя горе на небето, ще го свалим долу“.

През същата година - 1934, Учителя даде Паневритмията за Бялото Братство.

Юрданка Жекова

СПОМЕНИ ЗА ПАНЕВРИТМИЯТА

Преди години на Изгрева дойде немски професор-хореограф. Той пътуваше по света и изучаваше танците на народите. Някои журналисти, които го придружаваха, му споменали малко иронично: „Има едни горе край гората, които играят сутрин“. Професорът пожелал да ги види. Довеждат го на „Изгрева“. На поляната играят двеста-триста души. Професорът е учуден. Той за пръв път се среща с живота на Братството. Записва някои от упражненията със своята стенография, следи с интерес упражненията, ритъма, движенията. Той разбира този език. След Паневритмията го представят на Учителя. Разговарят. Професорът казва: „Обиколил съм света, изучавал съм танците на народите, но по-прости и по-съвършени движения от вашите не съм намерил“...

Един разговор в Мърчаево Учителя завърши с думите: „Трябва да има специално училище за изучаване движенията на Паневритмията. Един ден към Братството ще има хореографска школа, ще се изучава изкуството на движенията и музиката“. Това е една идея на Учителя за бъдещата работа на учениците със словото, песните и Паневритмията.

Борис Николов

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Спаска Миховска
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Проходка“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

цена: 0,50 лв.